

Arrest

nr. 305 350 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 25 juli 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om inter-nationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker noch zijn vrees ten aanzien van zijn schoonfamilie, noch zijn vrees voor de moordenaars van zijn schoonbroer aannemelijk had gemaakt. Bovendien werd geoordeeld dat verzoeker een beroep kon doen op de bescherming van zijn autoriteiten. Wat betreft zijn wens herenigd te worden met zijn kinderen, werd opgemerkt dat dergelijk motief geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 147 576 van 11 juni 201.

Zijn volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker bracht immers geen elementen aan die een ander licht wierpen op de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste verzoek. Verder werd er geen geloof gehecht aan de beweerde problemen met een crimineel ten gevolge van een aan/verkoop van een grond. Uit zijn vroeger lidmaatschap bij de DP en uit het feit dat hij katholiek is, kon geen actuele nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 187 910 van 1 juni 2017.

In het kader van zijn huidig derde verzoek verklaart verzoeker met niemand problemen te hebben. Hij kwam hoofdzakelijk naar België om contact te hebben met zijn in België verblijvende kinderen. Hij haalt tevens zijn gezondheidstoestand aan en stelt dat, indien hij ziek zou worden, een behandeling in Albanië veel geld zou kosten vermits hij niet verzekerd is. Verzoeker legt zijn Albanees paspoort neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker expliciet stelt dat hij met niemand problemen heeft in Albanië. Verder resorteert het gegeven dat verzoeker contact wilt met zijn kinderen en zijn vrees de kosten in geval van ziekte niet te kunnen dekken aangezien hij niet verzekerd is, niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Zijn paspoort wijzigt hier niets aan nu zijn identiteit en nationaliteit niet ter discussie staan.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In de mate verzoeker voorhoudt geen beroep te kunnen doen op bescherming van de Albanese autoriteiten, gaat hij eraan voorbij dat hij in het kader van zijn huidig derde beschermingsverzoek uitdrukkelijk verklaard heeft met niemand problemen te hebben in Albanië (verklaring volgend verzoek, punt 17). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk enige nood te hebben aan bescherming geboden door de Albanese autoriteiten.

Wat zijn gezondheidsproblemen betreft, toont verzoeker niet aan dat hij in Albanië geen toegang zal hebben tot de benodigde medische ondersteuning. Het gegeven dat hij niet verzekerd is, houdt zoals hij zelf ook aangeeft (verklaring volgend verzoek, punt 20) enkel in dat hij de eventuele kosten voor medische zorgverlening zelf dient te bekostigen. In zoverre aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing naar zijn arresten nr. 61 421 van 13 mei 2011, nr. 8 758 van 14 maart 2008 en nr. 18 419 van 6 november 2008, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat, los van het feit dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt gedateerd is, de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen en die betrekking hebben op verzoekers die in een bloedwraak verwickeld zijn, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

6. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekers advocaat dat "de situatie in Albanië uiterst zorgwekkend blijft", ook al leveren de nationale overheden inspanningen om deze te verbeteren. Verzoeker wijst erop dat hij katholiek is en stelt dat de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst beperkt en eerder theoretisch van aard zijn. Gevraagd waarom hij er specifiek voor heeft gekozen om zijn beschermings-verzoek in België in te dienen, licht verzoeker in persoon toe dat zijn kinderen hier verblijven en dat een verblijf in dit land dus de enige mogelijkheid vormt om met zijn kinderen in contact te blijven."

5. Verzoeker brengt ter zitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 december 2023.

De Raad brengt in herinnering dat het verzoekers derde verzoek om internationale bescherming in België betreft. Tijdens zijn gehoor in het kader van huidig verzoek verklaarde hij, op de vraag op basis van welke nieuwe elementen hij dit volgend verzoek om internationale bescherming indient, uitdrukkelijk: *“Om eerlijk te zijn, heb ik met niemand problemen. Ik ben vooral gekomen om contact te hebben met mijn kinderen. Ik wil er zijn voor hen, ik wil ze helpen. Ik ben de vader dus ik denk wel dat ik dat recht. Zij wonen in België.”*

Waar verzoeker ter zitting herhaalt dat de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst beperkt zijn, wijst de Raad op wat hierover eerder in de beschikking werd opgemerkt: *“In de mate verzoeker voorhoudt geen beroep te kunnen doen op bescherming van de Albanese autoriteiten, gaat hij eraan voorbij dat hij in het kader van zijn huidig derde beschermingsverzoek uitdrukkelijk verklaard heeft met niemand problemen te hebben in Albanië (verklaring volgend verzoek, punt 17). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk enige nood te hebben aan bescherming geboden door de Albanese autoriteiten.”* Verzoeker gaat hier aldus opnieuw aan voorbij, minstens brengt hij geen dienstige elementen bij die thans anders doen oordelen.

Verzoeker gaat immers niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Het doel van een vraag tot horen bestaat er evenwel in om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder (o.a. in het verzoekschrift) aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot wat hierover omstandig wordt uiteengezet in de beschikking, blijft verzoeker hiertoe manifest in gebreke.

Waar verzoeker opmerkt katholiek te zijn, benadrukt de Raad dat hij dit al aanhaalde bij zijn vorig, tweede verzoek om internationale bescherming, waarbij werd geoordeeld dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Het betreft derhalve geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verduidelijkt ter zitting niet in het minst op welke manier de situatie in Albanië *“uiterst zorgwekkend”* zou zijn. Met een dergelijke algemene stelling toont hij geen nood aan internationale bescherming aan. Bovendien wordt herhaald en benadrukt dat verzoeker tijdens het gehoor in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde met niemand problemen te hebben in Albanië. Hij bevestigt bovendien ter zitting opnieuw dat hij dit volgend verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend om hier bij zijn kinderen te kunnen verblijven. De reden waarom hij opnieuw, en dit voor de derde keer, een procedure om internationale bescherming opstartte, betreft aldus een louter verblijfsrechtelijke kwestie, waarmee verzoeker evenwel geheel voorbijgaat aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming.

Een verzoek om internationale bescherming heeft namelijk als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er bij terugkeer een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker brengt bij huidig derde verzoek om internationale bescherming echter geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de mate dat verzoeker de procedure verzoek om internationale bescherming gebruikt om bij zijn kinderen in België te kunnen verblijven, bedient hij zich van de verkeerde procedure.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

7. Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES